

1963 yılında lise öğrencisiyim. O yıllar, gençler arasında pozitivizm ve ateizm modasının yaygın olduğu yıllardı. Bir arkadaşımla “YARATILIŞ” konusunu tartışıyorduk. Ben evreni yaratmanın Allah olduğunu iddia ederken, arkadaşım da Darvinizmi savunarak, insanın atasının maymun olduğunu iddia ediyordu. Bizim münakaşamızı seyreden arkadaşlardan biri araya girerek “ Kadir bey niye maymunla muhatap oluyorsun, ağzını yorma, arkadaş mademki maymundan geldiğini söylüyor, gitsin dağda maymunlarla yaşasın” deyince muhatabım, bir anda büyük tepki göstererek arkadaşla kavgaya tutuştu. Kavgayı zor ayırdık. Bu hatıramla günümüze gelmek istiyorum. Birbirimize “ Ey Âdemoğlu Âdem” desek, bu tabir aramızda kavgaya neden olmaz. Çünkü bütün semavi dinlere göre insanın atası “ Hz. Âdem”dir. Ama “Kıtmir- Köpek” desek, arkadaşın gösterdiği tepkiyi, hepimiz gösteririz. Çünkü fitraten bunu kabullenmeyiz. Geçenlerde bir gazetede okudum. Münakaşa anında “Pis köpek” kelimesi cinayetle sonuçlanmış. “ Kıtmir- ” kelimesini birbirimize hakaret kabul ederken, acaba yukarıdaki kutsallarımıza “ Kıtmir- ” sadakatini gösterebiliyor muyuz?

Sanırım, “ KİTMİR” ismini bilmeyeniniz yoktur. Kehf suresinin 18. Ayetinde geçer: “ Sen onları uyanık sanırsın. Biz onları sağa sola çeviriyorduk. Köpekleri (Kıtmir) de ön ayaklarını kapının eşiğine uzatmıştı. Eğer onları görseydin elbette onlardan kaçarak dönerdin ve onlardan, için korkuyla dolardı.”

Özetle Kur’an-ı Kerimde Ashab-ı Kehf olarak isimlendirilen yedi inanmış gencin Roma krallarının zulmünden kaçarak mağaraya sığınan gençlerin hikâyesidir. Kıtmir de gençlerin sadık dostu, onları terk etmeyen onlarla beraber mağaraya sığınan köpeğin ismidir.

Geçen haftaki “**Müslüman Olarak Kime Yanalım, Kime Lanet Edelim!**” Yazım beş günde 1850 kişi tarafından okunmuş. Hala da okuyucu sayısı artarak devam ediyor. Bilinen bir isim, bilinen bir kalem değilim. Ancak yazımın bunca kişi tarafından okunması beni de şaşırttı. Herhalde yazımın konusu, okuyucuların ilgisini çekti. Bu haftaki yazımın başlığını da görüyorsunuz, sizin anlayacağınız dille “ KÖPEK SADAĞATI.” Başta FETO ve onun eli dolar tutan(ticaret ehli) ile eli silah tutan çetelerinin milletine, devletine, “ Ne istediler de vermedim?” diyen Sayın Cumhurbaşkanımıza olan sadakatsizliğini, ihanetini yaşadık. Yüzlerce kardeşimizin kanını döktüler, binlerce kardeşimizi de sakat bıraktılar. Sizin de yakinen bildiğiniz olayların tekrarı ile huzurunuzu işgal etmek istemiyorum. Bu hafta siz okuyucularıyla empati yapalım ve kendimizi çek edelim. Biz de önce Rabb’imize, Devletimize, Milletimize, dostlarımıza, komşularımıza, hatta eşimize karşı ne kadar dürüstüz, ne kadar sadıkız? Bu konuda yaşanmış Kıtmir (Köpek) hikâyeleriyle sizi ve kendimi baş başa bırakıyorum. Bu hikâyeleri okuduktan sonra lütfen başınızı iki elinizin arasına alarak hepimiz kendimizi 5 dak. Vicdani bir muhasebeye çekelim.

Evimde beslediğim bir köpeğim yok. Ama köpek dâhil tüm canlılara karşı duyarlıyım. Çünkü dinimizde canlılara ve yeşile karşı bir hassasiyet söz konusudur. Ashabın, kıyamet kopuyor bize, Allah’ın hoşnut olacağı hangi işi yapmamızı tavsiye edersen sorularına karşılık Peygamberimiz: “ Ağaç dikin” buyurmuştur. Yine peygamberimizin hadislerinde geçer. Günahkâr bir insan çölde giderken kuyunun başında susuzluktan dili bir karış çıkan köpeğe, kuyuya inip ayakkabısı ile su çıkarıp köpeğin susuzluğunu gideren günahkârın günahlarının da affedildiğini söyler.

Bu girişten sonra köpek sadakati ile yaşadığım ve okuduğum birkaç olayla kendimi ve sizleri baş başa bırakıyorum.

Manisa’da oturuyorum. Sultan yaylasında sığınacak bir kulübem var. Zaman zaman hafta sonları yaylaya çıkarken, yaylada bulunan sahipsiz köpeklere çöp bidonların yanına bırakılan ekmekleri toplar, fırınlardan aldığım bayat ekmekleri satın alarak yaylaya çıkıyorum. Yaylaya çıkarken önümden giden arabalar geçerken istifini bozmayan köpekler, benim arabayı görür görmez hepsi birden kalkıp arabamın etrafını çeviriyorlar. Ben de götürdüğüm ekmekleri kendilerine veriyorum. Herhangi bir köpeğe bir lokma ekmek verin. O köpek sizin kokunuzu alır, 40 yıl sonra da olsa sizi kokunuzdan tanırmış. Onun için suçlu ve kayıpları bulmada köpeklerin koku alma hassasiyetinden yararlandığını siz de biliyorsunuz.

Hatırlayanınız var mı bilmiyorum? Amerikalılar “HACHİ” adlı bir Japon köpeğinin filmini yapmışlardı. Japon köpeği Hachi ‘nin Tokyo metrosunun Shibuya istasyonunda bir heykeli dahi bulunmaktaymış. Hachi, her sabah sahibiyile evden istasyona kadar gelen, her akşam da iş çıkışı aynı saate sahibini istasyonda karşılayıp beraberce eve dönen köpeğin ismidir. Hachi günlerden birinde sahibi gittiği işten ebediyen geri dönmemiş. Hachi, her gün aynı saate tam on bir yıl boyunca Shibuya istasyonunda beklemiş ve sonra da beklediği istasyonda ölmüş. Bunun üzerine Japonlar, Hachi adlı köpeğin sahibine karşı sadakatinden dolayı bu istasyonda heykelini yapmışlar.

Yine vaktiyle Anadolu’da bir bey yaşamış. Bu beyin kendi yetiştirdiği ve çok sevdiği bir av köpeği varmış. Uzun yıllar bununla av yapmış Ancak bir av esnasında ayağına isabet eden bir saçma nedeniyle

yara almış, eskisi kadar koşamaz hale gelmiş. Bunun üzerine bey de onu ev köpeğine dönüştürmüş, av köpeği, ev köpeği olmuş.

Bey bir gün mahiyetiyle ava çıkmış evdeki hizmetçilerine de akşam için de sofraya bal- kaymak hazırlanmasını, dönüşte arkadaşlarına ziyafet çekeceğini tembihlemiş. Onlar avlana dursun, aşçı kaymakları hazırlamış, bir lengere bastırıp ağzını kapamadan soğumaya bırakmış. O uzaklaşınca bir yılan kaymağa gelir, köpek bağı olduğu için yılanı uzaklaştıramamış, havlaması nafile, yılan kaymağı tatmış, tabii kaymak da yılanın zehrini tatmış.

Bey, akşam eve gelip misafirleri ile sofraya oturup, kaymak sofraya geldiğinde köpeğin kendini yırtarcasına acı acı havlamaya ve can havliyle tasmaından kurtulmaya çalışması, herkesin dikkatini çeker. Bey köpeği oksayıp tasmaını çözdüğünde, kurtulur kurtulmaz kaymak lengerine koşup lengeri devirmiş, sonra da iki lokma yalayıp oracıkta can vermiş. Köpeğin bu fedakârlığı ve sadakati üzerine bey, “Kendisini benim için feda eden bir hayvan da olsa onurlandırılması gerekir” diyerek köpeğine türbe yaptırmıştır.

Çanakkale kahramanlarından Şehit Yarbay Hasan merhumun Canberkini de herhalde bilmeyeniniz yoktur. Madem köpek sadakatinden bahsettik. Yazımızı şehit yarbayın Canberkiyle taçlandıralım. 17. piyade alayı Eceabat üzerinden geçip Havuzlar mevkiinde konaklamayı plânlamıştır.. Yorgun bir şekilde Kilitbahir’e gelinir.. Köy meydanındaki çeşme önünde yara içerisinde bir köpek görür Hasan Bey, atından inerek köpeğe su içerir. Ardından da köpeği yanına alır, askerleriyle birlikte yola devam eder.. Konaklayacakları yere gelirler.. Herkes istirahatata çekilir, Hasan Bey ise Canberk ismini verdiği köpeğin yaralarını temizlemekle uğraşır.. Başarır da.. Köpek iyileşir, hatta tüyleri yeniden çıkar.. O günden sonra Canberk, Hasan Bey’in dostu olur.. Mehmetçikle birlikte siperden siper koşar durur.. Askerler sorarlar Hasan Beye; “Komutanım, bu köpeğe neden bu kadar alâka gösteriyorsunuz?”.. El cevap; “Yüce Allahın hesap günü bu köpeğe neden merhamet etmedin, demesinden korkuyorum!..” Bölgedeki savaş olanca şiddetiyle sürüyordu.. Yine siper savaşlarının birinde Mehmetler, Fransızları püskürtmüşlerdi.. Savaş alanı Fransız askerlerinin cesetleriyle doluydu.. Savaşın tam ortasında askerlerine direktifler yağdıran Hasan Yarbay, o sırada bir Fransız askerinin yerde kıpırdadığını gördü.. Yaralı olduğunu zannederek yardım maksadıyla Fransız askerinin üzerine eğildi ki, ölü taklidi yapan Fransız, sakladığı hançerini Hasan Beyin göğsüne sapladı.. Hasan Bey bir anda sarsıldı ve yere yığıldı..Yarasından oluk gibi kan akmaktaydı..

O an uzaklardan acı bir havlama sesi duyuldu.. Canberk olanca hızıyla koşup Hasan Beyin yanına çöktü.. Sahibinin ellerini yalıyor, adeta kalkması için yalvarıyordu.. Derken, Kur’an okumak için “alay imamı” geldi.. İmam dua okurken Hasan Bey tekrar ediyordu.. Artık Hasan Beyin gözleri buğulanmış, çehresi solmaya başlamıştı.. Birden, silkinir gibi oldu ve yanındakilere; “beni ayağa kaldırınız” dedi.. Askerleri onu yavaşça ayağa kaldırdılar.. Üstü başı kan içinde olan ve son anlarını yaşayan Hasan Bey; “La İlaha İllallah Muhammedün Rasulallah” dedi.. Yüzünde derin bir tebessüm oluşmuştu.. Ardından saygılı bir biçimde sözlerine devam etti.. “NİYE ZAHMET BUYURDUNUZ YA RASULALLAH”.. Bu ifadeler Hasan Bey’in son sözleri olmuştu.. Kahraman komutan ruhunu teslim edip askerlerinin kolları arasına yığıldı.. Askerlerin hepsi ağlıyordu.. Toparlandılar, komutanlarını şehit olduğu yere defnetmeye karar verdiler.. Hasan Beyin üzeri bayrakla örtüldü ve mezar kazılmaya başlandı.. Onlar bu işlerle uğraşadursunlar Canberk de Hasan Beyin üzerine örtülen bayrağın altına girmiş “kıtmir” gibi ayaklarının yanına uzanmıştı.. Askerler, dualarla Hasan Bey’in aziz naaşını kaldırmak için Canberk’i kenara çekmek istediler.. Ama Canberk kıvılcılamıyordu.. Velinimetini Hasan Yarbay’ın yanında son nefesini o da vermişti.. Herkes bir kere daha gözyaşlarına boğuldu.. Önce Hasan Bey’i tekbirlerle defnettiler, ardından da Hasan Bey’in ayakucuna Canberki gömdüler.

İnsanlar da köpekler kadar birbirine sadakat gösterebilselerdi sanırım insanlık, öbür tarafa kalmadan daha bu dünyada cenneti yaşamaya başlardı. www.kadirkeskin.net

Not:1) 28.8.2016 tarihli www.kadirkeskin.net adlı sitemdeki “ Kime Üzülelim, Yanalım, Kimi Lanetliyelim” yazım üzerine, İbadet tabanı olarak nitelenip psikolojik travmaya maruz kalan saf, sade Müslüman kardeşlerimizin bazı kötü niyetli insanların “Hesabıma 30.000 TL yatır. Yatırmazsan seni ihbar edeceğim” gibi psikolojik şantajlara ve tacizlere maruz kaldıklarını yazımdan sonra adeta benden medet umarcasına itirafta bulunmaktadırlar. Sosyal barışın daha fazla zedelenmemesi için Devlet büyüklerimizin vatandaşın şikâyet konusunu tekrar değerlendirip bu konuda kötü niyetli insanların daha fazla kötülüklerine fırsat vermeleri engellenmelidir.

Not:2) Köşe yazarımız Kadir Keskin “Çocukların Diliyle Çocuklara Din Dersi” sunumuyla yaz tatilinde camilerde çocuklarla beraber.